Het onland van Dartmoor, Engeland, december 1806.
We hebben veel te lang gewacht, Lady Gravestone. We moeten hoognodig vertrekken.
Lord Luther heeft mijn gebeden hard nodig, Abbie.
De vreselijke strijd die mijn echtgenoot dagelijks voert, vereist onze voortdurende steun.

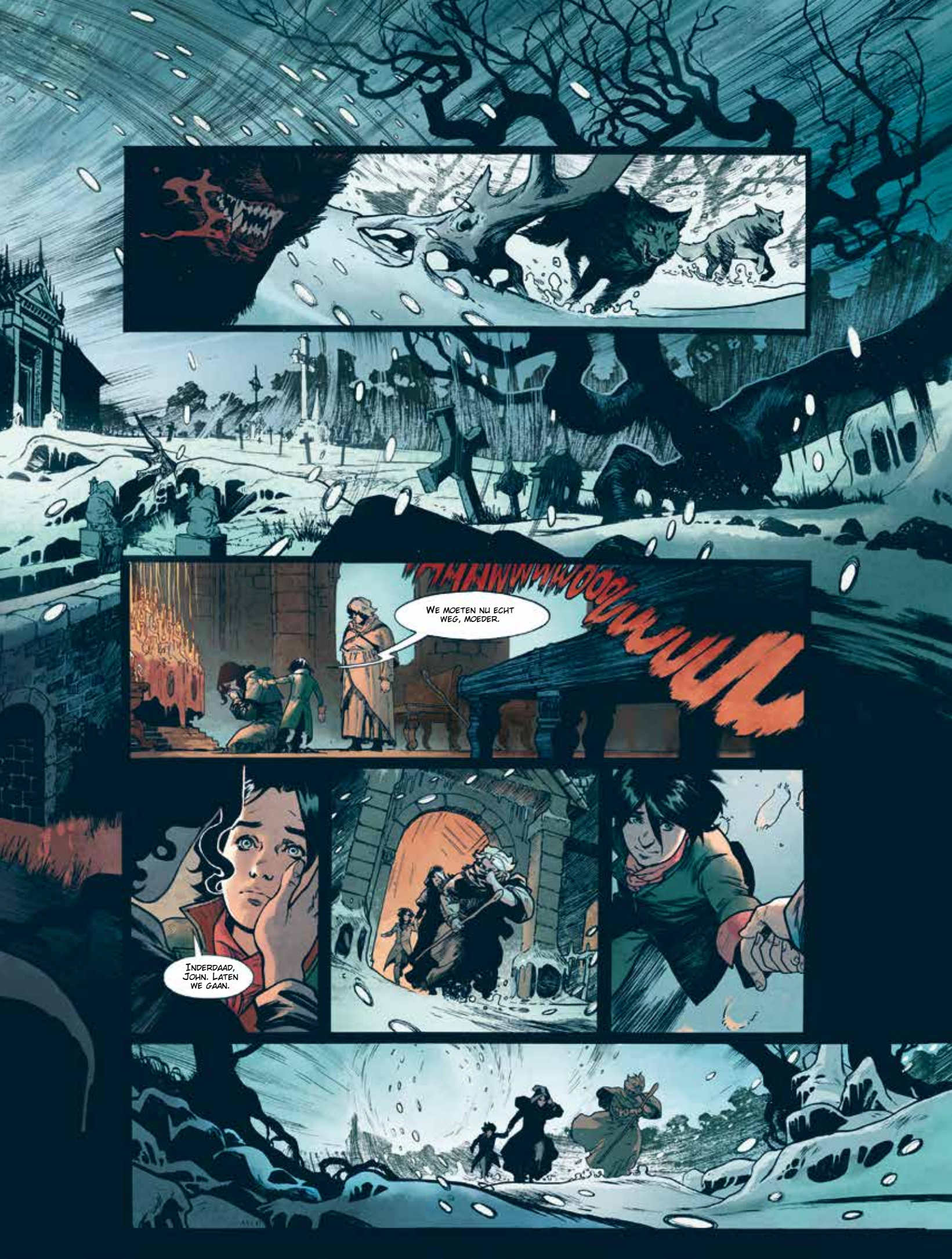
We moeten nu echt weg, moeder.
Inderdaad, John. Laten we gaan.

Wolven, lady... we moeten haast maken.

Abbie... nee, wacht!

Blijf dicht achter me, Lady.

Smerige beesten! Wegwezen!

We moeten de leider van de roedel doden, Abbie. Dat is de enige oplossing!
Zonder hem zullen de anderen niet aanvallen.

SLICK

LADY!

HRRGGL!
MAMA!

JOHN...

BLAM

POUF

Dartmoor, Engeland. zeventien jaar later, maart 1823.
Weerwolf?
Daar lijkt het wel op, master John.
Een grijsrug, denk ik, zo te horen aan het gebrul.
Helemaal hierheen getrokken vanwege de kou.
Hij heeft honger.
Wulfus magnus...
Eindelijk een waardige prooi, na al die jaren van wachten.
Het is een heel oud ras, master John. Extreem gevaarlijk, en helemaal voor een beginner.
Uw vader Lord Luther zou hem nooit alleen hebben getrotseerd.
Daarom ben jij ook hier, Tibbett.

Zilveren kogels, master John! Dat is het enige wat werkt. Een kogel midden in het hart zal hem onmiddellijk doden.
Nee, Tibbett, kogels zijn klein en zacht. Ze slaan plat bij de inslag en veroorzaken weinig schade. Ik zag het bij wilde zwijnen. En dan heb ik het nog niet eens over alle herrie.
De pijl van een kruisboog werkt beter. En om hem af te weren...
... gaat er niets boven een crucifix.
Je vader reciteerde vaak het Hooglied in het latijn. Dat zou kunnen helpen, hoewel niet gegarandeerd.
Mooi, dan proberen we het gewoon!
Je was altijd heel erg vroom, Tibbett. Jij kent het Hooglied vast uit je hoofd.